ATEŞ — ÇOCUKLAR İÇİN

Sayı: 4 5 kuruş 17-12-1936

Roma zulmü

Bu sayıda

Ateş Çocukların Bilgi Köşesi

Yıldıztaşları nedir?

Avrupalıların Bolide (Bolid) bizim de yıldız taşı dediğimiz bu taşları berrak gecelerde göğe baktığımız zamanlarda çok görürüz. Hattâ bilmemezlikten gelen bir de inanma vardır. Eğer böyle bir yıldız düştüğü zaman, insan çabucak bir dileğini söylerse göya o dilek olurmuş..

Tabii biz, Ateş Çocuklar, böyle saçmalara inanmaz ve dileklerimizle, tabiatta olan biteni hiçbir zaman bir araya getirmeyiz..

Yıldız taşlarının boyu bosu çok değişik olur. Birçoğu dünyanın etrafını çeviren hava tabakasının içine girince hızlarından yanmağa başlar ve daha havada iken duman olup kayb olurlar, yahut ta yer yüzüne düşmeden yine boşlukta (Fezada) kaybolur giderler ve yahut yer yüzüne düşerler. Düşerken de havada adeta ışıktan bir çizgi çizerler, ya sessiz veya gürültülerle patlarlar. Bu yıldız taşlarının yeryüzünde soğuyup ta bulunanlarına fen adamları; Aérolithes (aerolit) veya météorithes (meteorit) adını verirler. Bunların ağırlıkları ve boyları da birkaç gramdan tutun da birkaç bin kiloya kadar çıkabilir. Bunların tahlili sonunda içlerinde pek çok demir ve nikel bulunmuştur.

Biot (Biyo), Chladni (Hlanni), Laplace (Lâplâs) gibi bilgiçlerin dediklerine göre yıldız taşları da dünyamız gibi çok değişik yollarla güneşin etrafında dönmektedirler. Hızları bazan saniyede 42 kilometreyi bulmaktadır. Fakat yıldız taşlarını, kuyruklu yıldızlarla karıştırmamak lâzımdır.

Bilgiç

Bunları biliyormusunuz?..

Bir duello:

Bugün duello birçok memleketlerde yasak edilmiştir. Duello, iki kişinin birbirlerine kızıp, ya tabanca, ya kılıç, ya pıçakla şahitler karşısında dövüşmeleri demektir. Sanki galip gelen haklıymış.. Bu iş, tabiî esasından çok saçma birşey. Birisi haklı da olsa, iyi tabanca veya kılıç kullanmasını bilmedi mi, yine haksız oluyor.. Türkiye kanunlarında böyle şeye tabiî yer yok..

Şimdiye kadar duello'nun bin çeşit silâhla yapıldığını duymuştuk. Fakat Amerikan gazetelerinden birinden öğreniyoruz ki geçen ay Kolorado'da iki adam birbirlerine fena halde kızmışlar, duello yaparak haklıyı haksızı ayırd etmeğe karar vermişler..

Duello günü, döğüş yerine giden şahitler, gayet acayip bir iş karşısında kalmışlar, duellocuların ikisinin de kuvvetli birer otomobilleri varmış, ikisi de otomobillerine binmişler ve son hızlarile birbirinin üstüne atılmışlar..

Toz duman duraldığı ve ortalık, görünür bir hale geldiği zaman ikisinin de haksız oldukları meydana çıkmış!..

Fena bir misafir

Pireyi bilirsiniz.. Bu gün yer yüzünde memleketler vardır ki oralarda bu hayvanı kökünden kurutmuşlardır. Fakat gene yer yüzünde öyle yerler vardır ki bir evde yalnız bu hayvanın yüzlerce çeşidi yaşar. İşte Belçika Kongo'sunda bu pirelerin bir cinsi varmış.. Bu hayvan insanın derisinde bir delik, ve derinin altında da bir köstebek gibi yol açıyormuş.. Sonra münasip göründüğü bir yere şöyle beş altı yüz yumurta bırakıyormuş.. Bu yumurtalar büyüdükçe orası şişiyor ve nihayet koskoca bir cerahat şişi oluyormuş.. Bu yüzden kanı zehirlenip ölenler sayılamayacak kadar çokmuşlar..

Yerliler buna biricik çare olmak üzere sivri bir sopa ile şişleri delip bu yumurtaları ve pireyi çıkarıyor, sonra oraya gazal yağı veya bataklık çamuru sürüyorlarmış,. Böylece tedavi edilenlerin de kurtulduğu pek görülmüyormuş..

İşte size belâlı bir misafir.. İnsan vücudunu apartman gibi kullanan keşke yalnız o olsaydı, daha ne kadar sayısız hayvanlar ve mikroplar var. Değil mi?.

Garip bir şölen:

Almanya'da Ulm şehrinde bundan birkaç zaman evel, dünyanın en büyük antropoloji bilgiçleri büyük bir toplantı yaptılar.. Toplantının daha iyiliği ve güzel olması için, bundan yüz yıllar evvel, atalarımızın yediği yemeklerden onların yediği gibi yendi. Antropologların hepsi fıraklarını smokinlerini feda edip yerlere bağdaş kurmağa, dizleri üstüne oturmağa ve yirmi kişinin elini daldırdığı bir çanaktan çıkardıkları kemikleri dişlerile sıyırmağa mecbur kaldılar.

Yemek listesi şunlardan ibaretti:

Tahta kaşıklar yetmediği için avuçla yenilen ılık lahna çorbası; beygir pastırması, önceden güneşte bırakılıp kokutulmuş bir yaban domuzu kızartması, külde pişmiş havuç ve yerelması, ve tatlı yerine kurutulduktan sonra bala batırılmış armut..

Ertesi günü Ulm terzileri firak ve smokin ısmarlayan müşterilerle dolmuştu..

(1inci sayıda başladı)

V

SERÜVEN PEŞİNDE

Abraham Lincoln'un yolculuğu hiçbir hâdise olmadan devam ediyordu. Sadece bir aralık, bir tesadüf, zıpkıncı Ned Lând'ın hünerini göstermesine fırsat verdi, ve kendisine karşı olan itimadın nekadar yerinde olduğunu anlattı.

Haziranın otuzuydu Malavine adalarının açıklarında Amerikan balina gemilerine rastlamıştık. Narval'dan haberleri bile yoktu. Fakat bu gemilerden bir tanesinin, Monroe'nin kaptanı; meşhur zıpkıncı Ned Land'ın zırhlıda bulunduğunu öğrenince,biraz evvel gördükleri bir blinaayı avlamak için yardımını diledi. Ned Land'ı işbaşında görmek istiyen komutan Ferragut izin verdi. Ned, Monroe'ye geçti;ve talih Kanadalı'ya okadar güleryüz gösterdi ki, bir balina yerine iki balina zıpkınladı. Hayvanlardan biri kalbinden vurulmuş, diğeri birkaç dakika süren bir takipten sonra yakalanmıştı.

Zırhlı Amerika'nın cenubu şarkî sahilini büyük bir sür'atle aldı. 3 temmuzda Magellan boğazına gelmiştik. Bakireler burunu hizasında idik. Fakat kumandan Ferragut bu kıvrım [kıvrım] geçitten geçmek istemedi. Horn burnunu dolaşmağa karar vererek manevrasını ona göre yaptı. Bütün müretteбat ona hak vermişti. Bu daracık boğazda takip etmekte olduğumuz Narval'e rastlamanın ihtimali yoktu. Tayfaların çoğu canavarın oradan geçemiyeceğini söylüyordu: « Magellan boğazına sığmaz ! » diyorlardı.

6 Temmuzda, öğleden sonra üçe doğru, on beş mil açığından Amerika kıtasının cenup ucundaki bu ıssız adacıkları, bu kaya parçalarını, Horn burnunu dolaştık. Yolumuz şimali garbî istikametine kıvrılıyordu. Bir gün sonra Abraham Linkoln'ün pervanesi büyük Okyanus'un sularını döğmeğe başladı.

Abraham Linkoln'ün tayfaları « Göz açalım !.. göz açalım !.» diye bağırışıyorlardı. Ve gözlerini mümkün olabildiği kadar açıyorlardı. Gözler ve dürbünler, iki bin doların güzelliği ile kamaşmış, bir lâhza bile dinlenmiyordu. Gece ve gündüz Okyanus'un yüzü gözden geçiriliyordu. Bilhassa gece görmek hassasına sahip olanların talihi, bu mükâfatı kazanmak hususunda yüzde elli kuvvetleniyordu.

Vadedilen paraya karşı hiç bir hırsım yok iken, ben de onlardan aşağı kalmıyordum. Yemeklerimi birkaç dakikada yiyerek, uykularıma birkaç saat ayırarak, güneş demeyip yağmur demeyip güverteden ayrılamıyordum. Kâh baş taraf parmaklığından iğilerek, kâh kıç taraf korkuluğuna dayanarak, gözün alabildiğine uzanan denizi aç bir gözle araştırıyordum.

Dalgaların arasında bir balinanın kara sırtını gördüğümüz zaman tayfalar ve subaylarla beraber ben de büyük heyecana kapılıyordum. Zırhlının güvertesi biran içinde doluyor, hepsi soluyarak, gözler dönmüş, hayvanın ilerleyişini takib ediyorlardı. Ben de, gözlerim bir noktaya saplanmış okadar dikkatle bakıyordum ki bir zaman geliyor artık göremez oluyordum; Conseil'e gelince, daima heyecansız, sâkin bir eda ile tekrarlardı :

— Eğer mösyö gözlerini daha az açsaydı, mösyö daha iyi görürlerdi !

Fakat boşuna heyecan! Abraham Lincoln,yolunu değiştirir, görülen hayvanın üzerine koşardı. Derken adi bir Balina yahut bir Kaşalot, bir küfür konseri arasında sulara dalardı.

Havalar daima güzel gidiyor, yolculuk tatlı geçiyordu. Halbuki, güney yarımdünyasının Temmuzu, Avrupa'mızın İkincikânunu demektir, en kötü mevsimdir.Ned Lând daima kayıtsızdı. Güvertede bulunduğu zamanlar, eğer bir Balina yoksa,

denize bile bakmıyordu. Yoksa onun o kuvvetli gözleri büyük hizmetler görürdü. Fakat bu inatçı Kanadalı on iki saatlik günün sekiz saatini kamarasına çekilip okumak ve uyku ile geçiriyordu. Yüz defa bu kayıtsızlığından şikâyet ettim : « Geç canım mösyö Aronaks hiçbirşey yok. Hem biz bir serüven peşinde değil miyiz? bu bulunmaz hayvanı, söylendiğine göre son defa, büyük Okyanos'un yukarı sularında görmüşler. Bu tesadüfün üstünden iki ay geçti. Sizin Narval'ınız bir yerde çok uzun zaman kalmaktan hoşlanmasa gerektir! Hoş siz benden daha iyi bilirsiniz Mösyö profesör, tabiat zıt tabiatları birleştirmez. Ağır, geniş yürekli bir hayvana hiçbir zaman bahsettiğiniz müthiş sür'ati veremez. Eğer bu canavar mevcut ise, buralarda değil, daha epey uzaklardadır!» cevabını verirdi. Bu sözlere karşılık bulamazdım. Hakikaten körükörüne gidiyorduk. Fakat bundan başka ne yapabilirdik? Henüz hiç kimse muvaffakiyetten umut kesmemişti.

20 temmuzda 105 derece tûl üzerinden Cedi medarını geçtik; 27 Temmuzda da 110 uncu tûl derecesi üzerinden hattıistivayı geçtik. Zırhlı, şimal yarım dünyasına girdikten sonra garba dönmüştü. Büyük Okyanosun tam ortalarında bulunuyorduk. Kumandan Ferragut, pek haklı olarak, canavarın yaklaşmaktan çekineceği kara sularından uzaklaşmak, onu Okyanos'un derin sularında aramak istiyordu: «Hiç şüphesiz ki, karalara yakın yerlerde dolaşabilecek su bulamıyacaktır!» Diyordu. Zırhlı, kömür aldıktan sonra Pomoton , Markiz ve Sandwich adaları açıklarında dolaştı. Seretan medarını 132 ° tûlde geçerek Çindenizlerine doğru yollandı.

Nihayet, canavarın son defa olarak görüldüğü yerlerde bulunuyorduk ! Doğrusunu söylemek lâzım gelirse,gemide tabiî hayat durmuştu. Kalpler heyecan ve korku ile çarpıyordu, öyle ki, ileride hepimiz kalp hastalığına tutulacağız denilebilir. Tayfalar o kadar büyük bir heyecana kapılmıştır ki yazı ile anlatamam. Yemek yemiyorlar, uyumuyorlar. Günde belki yirmi defa parmaklıklardan sarkmış bir tayfanın seçme yanlışlığı, görüş noksanlığı hepimizi heyecana düşürüyor, sonra ye'se kapılıyoruz. Günde yirmi defa tekrarlanan bu heyecan nöbetleri, ileride bir aksülamel ile mutlak bir kayıtsızlık doğuracak.

Nitekim de dediğim oldu. Üç ay, her günü bir asır kadar uzun gelen üç ay ! Abraham Linkoln, Büyük Okyanosun kuzey sularında dolaşmadık yer bırakmadı ; yolunu birdenbire değiştirerek balinaların üzerine koştu, sancaktan iskeleye, iskeleden sancağa döndü, son süratle giderken birdenbire durdu. Buharını kâh fazlalaştırdı, kâh salıverdi. Makinelerinin parçalanmasını göze alarak, Japon sahillerinden Amerika kıyılarına kadar Büyük Okyanosun kuzey sularında arayıp taramadığı bir karış yer bırakmadı.

Ned Lând müthiş zıpkınını salladı.

Ve netice bir hiç oldu ; ıssız, gözün alabildiğine uzanan dalgalar !

Ne bir müthiş canavar, ne suların altında kalmış bir adacık, ne kazaya uğramış bir tekne, ne kaçıp giden esrarengiz bir köpük gördük.

İşte o zaman bir kayıtsızlık başladı. Herkesin cesareti kı-

rildı, içimizi bir yeis kapladı. Gemiyi büyük bir duygu sarmıştı : Bunun onda üçü utanç, geri kalanı kızgınlıktı. Şimdi tamamen aksi, bütün gemi halkı vaktin uzun bir kısmını sofra başında yahut yatağında geçiriyordu.

İnsan düşüncelerindeki hızlı değişiklikler pek tuhaftır. Birdenbire en çalışkan iken en tenbel oluveririz. Bu teşebbüsün en hararetli taraftarları, en şiddetli kötüleyicisi oldular. Benimsememezlik geminin dibinden yukarısına kadar, ateşçilerden komutanın erkânı harbiyesine kadar her tarafı ve herkesi sardı ; ve hiç şüphesizki komutan Ferragut'un inadı olmasaydı, zırhlı, yerine dönmek üzere güney yolunu tutacaktı.

Bu faydasız araştırma daha fazla devam edemezdi. Abraham Lincoln elinden geleni yapmıştı ; hiçbir Amerikan gemisinin tayfaları, onun gemicileri kadar sabırlı ve gayretli olamazdı ; onun muvaffakıyetsizliği bir kusur sayılamazdı ; ve artık geri dönmekten başka çare kalmıyordu.

Komutan'a bu yolda bir teklif yapıldı ; o. canavarı aramada ısrar etti. Bunun üzerine tayfalar hoşnutsuzluklarını gizlemediler, ve geminin işleri aksamağa başladı. Bu sözlerimden tayfaların bir isyan çıkardığı anlaşılmasın, fakat pek haklı olarak geri dönmek fikrinde ısrar ettiler. Kaptan Ferragut, vaktile Colombe'in yaptığı gibi, üç gün daha sabretmelerini istedi. Eğer bu üç günlük mühlet içinde canavar görünmezse, Abraham Lincoln Avrupa sularına doğru yollanacaktı.

Bu vaad İkinciteşrinin ikinci günü verilmişti ; ilk neticesi tayfaları yeniden coşturmak oldu. Okyanos tekrar büyük bir dikkatle gözden geçirilmeğe başlandı. Herkesin bu son bakışında bütün hatıraları toplanıyordu. Dürbün Okyanosun sularında hummalı bir faaliyetle dolaşıyordu. Korkunç canavara meydan okunuyordu, o da pek akıllıca hareket ederek kendini göstermiyordu.

İki gün geçti. Abraham Lincoln az bir istim ile, ağır ağır yürüyordu. Canavarı kızıştırmak, onun iştihasını uyandırıp meydana çıkarmak için bin türlü şeye baş vuruldu. Köpek balıklarının ağzını sulandıracak kocaman et parçalarını, iplere bağlıyarak geminin ardından denize saldılar. Gemi durduğu zaman, denize indirilen sandallar etrafı dolaşarak araştırmadık bir köşe bırakmadılar, fakat İkinciteşrinin dördüncü günü de akşamına ulaştı, ve bu esrarengiz denizaltı yaratığının esrar perdesi kalkmadı.

Ertesi gün, İkinciteşrinin beşinde, öğle vakti mühlet bitecekti. Saat oniki olunca, vaadine sadık olan kaptan Ferragut gemiye cenubu şarkiye doğru yol verecekti.

Zırhlı 31 derece 15 dakika şimal arzında ve 132 derece 42 dakika şark tulünde bulunuyordu. Japon adaları ikiyüz mil kadar garbimizbe idi. Gece yaklaşıyordu. Saat nerede ise sekizi çalacaktı. Terbi zamanında bulunan ayın parlak yüzü, iri bulutların arasında görünüp kayboluyordu. Deniz, zırhlının gövdesi altında hafif hafif çalkanıyordu.

Bu aralık baş tarafta parmaklığa dayanmıştım. Conseil de yanımda idi, önüne bakıyordu. Tayfalar, direklerin ip merdivenlerine tırmanmışlar, yavaş yavaş kararan ufukları gözetliyorlardı. Subaylar, ellerinde gece dürbünleri, gittikçe artan karanlığı araştırmakta idiler. Ay uçuşan büyük bulut parçalarının aralarındaki boşluklarda Okyanosun dalgalarını birdenbire aydınlatıyor, sonra, bu yaldız serpintisi birdenbire kayboluveriyordu.

Conseil'e baktım. İlk defa olarak mütecessis gördüm.

« Haydi bakalım Conseil, dedim. İkibin doları cebe atmak için son fırsattır !».

— Mösyö, izin verirlerse söyliyeyim ki, ben bu mükâfatın verileceğine inanmıyorum, Amerika hükûmeti yüzbin dolar da vadedebilirdi, canavar olmadıktan sonra...

— Hakkın var Conseil, pek boş bir mesele imiş, biz de kendimizi içine atıverdik. Okadar zaman kaybettik, faydasız heyecana kapıldık. Altı aydan beri çoktan Fransaya dönerdik.. Sözümü Conseil tamamladı :

— Şimdi Museum'da Mösyönün küçük apartımanında idik. Ben Mösyönün fossillerini tasnif ederdim. Paris'in bütün meraklıları «Nebatlar bahçesi » ne gelir, Mösyönün Hint domuzunu seyrederlerdi.

— Öyle Conseil.. Hele bir kere bizimle alay edeceklerini de düşün !

Conseil heyecansız :

— Pek tabii dedi, zannederim ki Mösyö ile alay edeceklerdir ; bir şey daha söyliyeyim mi ?

— Söyle Conseil.

— Mösyö de bunu haketmiştir !

— Doğru !

— İnsan Mösyö gibi bir bilgin olmak şerefini kazandıktan sonra, bugibi işlerde...

Conseil, hakkımdaki tatlı sözlerini bitirmeğe muvaffak olamadı. Gemiyi saran sessiz-

liğin ortasında birden bir ses yükseldi. Bağıran Ned Lând idi..

— Hey !.. Bahsedilen şey batı tarafında, ta karşımızda duruyor !..

VI

TAM YOL İLE...

Bu ses üzerine, komutan, subaylar, ustabaşılar, tayfalar, tayfa yamaklığı yapan çocuklar (muçolar) hattâ makine başındaki vazifesini bırakan çarkçılarla ocaklardan fırlıyan ateşçilere kadar, bütün gemi halkı zıpkıncının yanına koşmuştu.

Makineler durdurulmuş, gemi, almış olduğu hızla ilerliyordu.

Karanlık pek fazla idi. Kendi kendime Kanadalının ne keskin gözleri var, bu karanlıkta nasıl gördü ve ne gördü diye soruyordum. Kalbim duracakmış gibi çarpıyordu.

Fakat Ned Lând aldanmamıştı; hepimiz elinin işaret ettiği şeyi gördük.

Abraham Lincoln'un iskele tarafında, bizden iki palamar uzakta, deniz içinden aydınlanmışa benziyordu. Bu ışık hiçbir zaman deniz sularında görülen bir fosfor parıltısı, bir yakamoz olamazdı. İnsanın bu hususta aldanmasına imkân yoktu. Canavar, denizin yüzüne pek yakın bulunuyordu.

Bir çok kaptanların raporlarında görülen ve bir türlü izah edilemiyen bir sebeple, bu çok parlak ışığı saçmakta idi. Bu muhteşem parıltıyı hiç şüphesiz ki büyük bir aydınlık verme kudretini taşıyan bir azası, bir aleti veriyordu. Işığın deniz yüzündeki aksi, yumurta şeklinde büyük bir yer kaplıyordu. Tam ortasında çok parlak bir nokta vardı ki zaman zaman şiddeti azalıp çoğalıyordu:

Subaylardan biri :

— Bu, fosforlu moleküllerin kümeleşmesinden başka bir şey değildir !

Diye bağırdı.

Emniyet ile izah ettim.

— Hayır subayım, dedim. Denizdeki fosforlu moleküller, ne Pholade'lar, ne de Salpe'ler bu kadar kuvvetli ışık veremez. Bu parıltının kaynağı doğrudan doğruya bir elektrik kudretidir. Hem, bakınız! Bakınız ! Yerini değiştiriyor! İleri geri gidiyor! Üzerimize geliyor !

Zırhlının üzerinde bir çığlık koptu.

Komutan Ferragut :

— Susunuz !. Dümen iskeleye ! makine tornistan !

Tayfalar dümene atıldılar. Çarkçılar makineye koştu. İstim mütemadiyen fazlalaştırıldı ve Abraham Lincoln geri geri bir yarım daire çizdi.

Kumandan bağırdı :

— Dümen sağa ! makine ileri !

Bu emirler yerine getirildi ve zırhlı süratle, aydınlık daireden uzaklaşmağa başladı. Zırhlı uzaklaşmak istedi, fakat müthiş hayvan, iki misli hızla yaklaşıyordu.

Heyecan ile soluyorduk. korku ve korkudan daha fazla bir hayret ile dilimiz tutulmuş, donmuş kalmıştık. Canavar on dört mil sür'atle giden zırhlının etrafında dolaşarak bir çember çevirdi. Abraham Lincoln'u ışıklı bir toz gibi elektrik ışığının içine aldı.

Sonra bir ekspres lokomotifinin arkasında bıraktığı duman gibi fosforlu bir iz bırakarak iki yahut üç mil uzaklaştı. Birdenbire döndü, ve canavar, müthiş bir hız ile Abraham Lincoln'un üzerine gelmeğe başladı; yirmi ayak uzakta birdenbire durdu, ve ışık sönüverdi. Canavarın derine indiği kabul edilemezdi. Çünkü bu takdirde saçmakta olduğu ışığın birdenbire değil, derece derece azalıp yok olması lâzımdı ! İster etrafımızı dolaşmış, ister altımızdan geçmiş olsun, sonra ışık geminin öbür tarafında göründü. Heran bir çarpışma olabilirdi, ki, böyle bir çarpışma bizim için felâketli olurdu. Bununla beraber zırhlının manevralarına şaşıyordum. Mütemadiyen kaçıyor ve canavara saldırıyordu. Kovalıyacak yerde kovalanıyordu. Görüşümü komutan Ferragut'a söyledim. Daima sakin olan yüzünde bir hayret eseri vardı :

— Mösyö Arnaks, dedi. Karşıma çıkan bu müthiş yaratığın ne olduğunu bilmiyorum, bu karanlığın ortasında ihtiyatsızlıkla zırhlıyı tehlikeye koyamam. Bu karanlıkta meçhul bir şeye nasıl hücum edilir, ve insan kendini nasıl koruyabilir? Sabahı bekleyelim, ozaman rollerimizi değişiriz.

— Bir Narval'ın vücudünden şüpheniz yok ya kumandan!

— Hayır mösyö, bu dehşetli bir narvaldır, hem de elektrik kuvvetine sahip!

İlâve ettim :

— Belki yanına bir torpile sokulunur gibi ihtiyatlı gitmelidir.

— Öyle.. Eğer yıldırım gibi bir elektrik çarpması kuvveti de varsa, yaradan'ın elinden çıkmış en tehlikeli hayvan budur. İşte bunun içindir ki ihtiyatlı davranıyorum.

Gece bütün gemi halkı ayakta idi. kimse, değil uyumak, uykuyu düşünmemişti bile yüğrenlikte [sür'atte] boy ölçüşemiyeceğini anlıyan Abraham Lincoln istimini azalttı, yolunu kesti. Çanavara gelince, zırhlıyı taklit ederek yavaşladı, dalgaların arasında sallanmağa başladı. *(Arkası var)*

Kara Kedi

Düşündürücü hikâyelerden:

İri yarı bir hayvandı.. Acaba yaşı kaçtı? Gözüme görünmediği zamanları nerelerde geçirirdi?.. Ne yapardı, bilmiyorum.. Komşuların anlattığına bakılırsa, hepsi kendini bildi bileli arap o evin; o mahallenin malıydı.. Bazan günlerce kaybolur görünmez, sonra birdenbire keskin ve çatlak bir miyavlayışla gene geldiğini haber verirdi. Çocuklar, hattâ azgın ve yarı vahşî sokak köpekleri bile ondan korkarlardı. Tuhaf ve esrarengiz bir hayvandı. Bazan ne verilirse yer, bazan da en güzel kızartma parçalarını bile şöyle aşağılatıcı bir gözle süzer, bırakırdı.

Biz bu eve taşınalı altı ay kadar olmuştu. Bizden önce burada bir subay ailesi oturuyormuş, onlardan evvel de yaptığı kanunsuz işler yüzünden çalışma izni elinden alınmış bir doktor..

Evin asıl sahibi, bilmem hangi paşanın tekaüde çıkardığı arap cariyelerden kupkuru ve uğursuz bir zenci karısıymış.. Bu kadın, uzun seneler büyücülük ve falcılıkla milleti aldattıktan Kara kediyi de evine ve mahalleye iyice alıştırdıktan sonra bir gün, bir daha gelmemiş ortalıktan kaybolmuş.. Mesele çok karışık göründüğü için zamanın zaptiyeleri evi tavan aralarından mahzenlerine kadar aramışlar, uzun uzun incelemeler, elemeler yapmışlar, fakat hiçbir sonunç alamamışlar ve vazgeçmişler. Ondan sonra ev belediyenin malı olmuş ve belediyede isteyene kiralamağa başlamış.. Arap cariyesi kaybolduğu zaman evde mühim bir eşya da kalmamış imiş.. Yalnız beylik malı gibi bu kara kedi oralardan hiç ayrılmaz olmuş.

Ben; kedi, köpek gibi hayvanlardan pek hoşlanmam. Onların öyle ayak altlarında, yatak diplerinde gezmelerine pek tahammül edemem. Öyle ya.. Burunlarını binbir çeşit pisliğe sokan bu hayvanlar insana adı duyulmadık bulaşıcı hastalıklar getirebilirler.

Hele bu araba hiç tahammül edemiyordum.. Zira ne zaman bir şeye kızgın olsam, derhal karşıma bu hayvan çıkardı.. Meselâ bir bardak mı kırdım, Arap hemen oracıkta peyda oluverirdi.. Yüzüme bakar, çatlak çatlak miyavlar her halile sanki beceriksizliğimi yüzüme vurmağa kalkışırdı. Bir gün işlerim fena mı gitti, akşamı arabı muhakkak gene ya kapının önünde ya taşlıkta görürdüm, öyle, gelip ayaklarıma sürünüp, yaltaklanmağa falan da kalkmazdı.. Yalnız uzaktan yüzüme bakar, sanki her halile:

— İşte uğursuzluk bende.. Derdi.

Kediler, sahiden de tuhaf hayvanlardır.. Gelip, insana yaltaklanır, kendilerini zorla sevdirirler, fakat bizim arapta öyle şeyler yoktu.. Kâfir sanki kedilerin asilzadesiydi.Gözlerinde bana:—Sanki sen de adam mısın? Diyen bir hal sezer gibi olurdum.. Zamanla bu hayvana sevgisizliğim o kadar artti ki nerede görsem kovalar, tekmeler, oldum. Fazla üstüne varmağa da gelmezdi. Daha birinci tekmeyi yer yemez birdenbire tüyleri kabarır vücudü gerilir, insanın üzerine atlıyacak gibi bir hal alırdı. Kim ne derse desin.. Bu iri kara kediden bir az da korkuyordum doğrusu.

Bir gece çalar saati kurmuş sabah saat yedide uyanmak için ayar edip yatmıştım. Fakat sabahleyin kalktım baktım ki güneş gökte yükselmiş, saat hiç değilse on bir olmuş.. Gözlerimle saati aradım.. Bir de ne göreyim Saat yerlerde yatıyor, camı kırılmış.. Acaba kim yapmıştı?. Aklıma ilk gelen Kara kedi oldu. Hemen yerlerde bir kemik parçası filângibi,Kara kenin izini gösterecek birşey aradım.. Çünkü arabın âdetiydi.. Ne zaman bir kabahat yapsa,

birşey kırsa, kendisine ait olmıyan bir şeyi yese, inadınaymış gibi, o işi yapanın kendisi olduğunu anlatacak bir şey, meselâ boynundaki, büyücü araptan kalma mavi boncuklardan kırılmış bir tanesini veya akşamdan kendisine verilmiş kemiklerden bir tanesini getirir orada bırakırdı.. Hani polis romanlarında, hırsız kartını bırakır. Tıpkı onun gibi..

Uzun zaman aramama hacet kalmadı.. Saatin yanı başında bir kemik parçası yatıyordu.. Bunu görünce barut kesildim.. Çabucak yıkandım, giyindim. Arap, taşlıktaki pöstekinin üstünde yatıyordu. Geldiğimi gördüğü halde yerinden bile kıpırdanmadı.

Bir tekme.. ayağım ikinci bir tekme için kalktı. Fakat bu sırada gözlerim arabın taşlığın koyuluğunda altın gibi parlayan gözlerine ilişti. Onların içinde öyle bir tehdit yatıyordu ki.. Ayağımı tekrar çekmeğe mecbur oldum..

Aradan birkaç gün geçti.. Bir gece, sobanın başında oturmuş konuşuyorduk, Yukarı katta bir şangırtıdır koptu.. Hemen yerimden fırladım. Birde odama çıktım ki ne göreyim? Pencerelerden birisi bin parça olmuş.. Duvarın dibinde arap iki arka ayağı üstüne oturmuş bir marifet yapmış gibi yüzüme bakarak yalanıyor.. Yok... Artık tahammülüm kalmamıştı. Bastonu kaptığım gibi hayvanın üstüne yürüdüm, bi tane.. bir daha... Bir daha...

Lâkin.. üçüncü sopayı henüz vurmuştum ki bacağımda müthiş bir sızı hissettim.. Arap keskin dişlerini baldırıma geçirmişti.. Hayretten ve acıdan sopa elimden düştü,. koca kedi kırık pencereye fırladı, döndü, elektrik lâmbaları gibi parlayan gözlerini bana çevirdi.. Alay edercesine bana bir baktıktan sonra incir ağacına atladı ve kayboldu gitti.

***

Ondan sonra arabı birdaha göremedik.. Aradan biray, iki ay geçti.. Zaten ben de kat'iyen aklıma koymuş bu uğursuz kediye bir daha rastlarsam öldürüp, pis vücudünü yeryüzünden kaldırmağa kararımı vermiştim..

Bir gece gene odamda oturmuş yazı yazıyordum.. Evde benden başka kimsecikler yoktu.. Annemle kardeşim Hisara misafirliğe gitmişlerdi.. Ben de saat sekizde bir lokantada yemek yemiş, eve gelmiş, sokak kapısını güzelce kilitledikten, pençerelerin kapalı olup olmadıklarını kontrol ettikten, herşeyin yerinde olduğuna emniyet getirdikten sonra yazımın başına geçmiştim. Böylece ne kadar yazdım, bilemiyorum..

Dışarıda hafif hafif yağmur çiseliyor,rüzgâr arada bir,ben de varım gibi saçaklara bir hücum yapıyordu.. Birdenbire bir miyavlama işitir gibi oldum. Kulak kabarttım. Hiçbir ses yoktu.

Tekrar yazıma eğileceğim bir sırada..Kulağıma yeniden bir miyavlama çalındı. Acaba yanılıyormıydım ?.. Acaba bu sesi rüzgâr mı çıkarıyordu?..

— Miyavvv...

Artık yanılmama imkân yoktu.. Bu ses, bu çatlak ses onun sesiydi .. Demek bizim öl-

Bir kaplan gibi üstüme saldırdı.

dü sandığımız arap gene çıkagelmişti.. İçimi membaı belirsiz bir korku sardı.. Canım biz bu hayvandan hiç yakayı kurtaramıyacak mıydık.. Sobanın ağır maşasını kaptım, sol elime de lâmbayı alıp sofaya çıktım. Ortalıkta hiçbirşey görünmüyordu. Tamam merdivenin başına gelmiştim ki çatlak mıyavlamayı bir kere daha duydum :

— Miyavvv... Miyavvv..

Hiç şüphe yoktu, bu ses aşağıdan, sokak kapısının önünden geliyordu..Merdivenleri âdeta dörder dörder atlayarak taşlığa indim.. Ansızın şiddetli bir rüzgâr lâmbayı söndürdü... Bir de önüme bakınca ne göreyim ?. Sokak kapısı ardına kadar açıktı. Dışarıda yağmur bulutlarından sıyrılan ayın verdiği donuk bir aydınlık vardı.. Kapının tam dibinde iri ve kara bir hayalet oturuyor ve iki otomobil feneri gibi parlak gözlerini bana dikmiş inatçı gözlerle bakıyordu..

Hayretimden dona kalmıştım.. Bu ne demekti ? Ben kapıyı kilitlediğimi, sürgülediğimi iyice biliyordum.. Kim açmıştı bunu ?. Kara kedi mi ?..

Haydi canım, böyle saçma olur mu ?. Orta zamanda yaşamıyoruz. Artık ruhların hayallerin modası geçti.. Fakat bu muammayı şimdi nasıl halletmeli.. İşte ben bunu düşünemedim. Hiddetten öyle gözlerim dönmüştü ki.. Bütün hızımla araba saldırdım ve soba maşasını kuvvetle beline indirdim.

Arap, kafasını bana çevirdi. Bütün kinini gözlerinden bana oklar gibi yağdırıyor sandım.. Hayvan yediği kuvvetli maşanın altında müthiş kıvranmalarla çırpınıyor fakat bu arada gözlerini benden ayırmıyordu. Galiba amudu fıkarîsini kırmıştım. Fazla acı çekmeden ölmesi için bütün hızımla bir daha vurdum. Bu sefer maşa, kafasına rast geldi.. Ay ışığının taşlığa girebilen az bir kısmı herşeyi görmeme kâfi gelmiyordu ama, kafasından kanlar boşaldığını hissettim.. Artık yerlerde sürünüyor vücudünün her âzası ayrı titriyordu.. Bu, birkaç dakika sürdü.. Sonra bir taş gibi bir kenara yıkıldı kaldı..

Öyle hiddetlenmiştim ki o cansız cesede bir tekme daha vurdum, bahçenin ortasına incir ağacının dibine fırlattım.

Sarı gözleri, parlak camlar gibi, ayın ışığını gözlerime vuruyorlardı.. Bu bakışlar ne kin ne intikam dolu idi ?.

* * *

Saat gecenin biri olmuştu. Ertesi gün için hazırlıyacağım yazılar bitti. Sokak kapısına bir göz atıp kapalı olduğuna emniyet getirdikten sonra yatağıma girdim.

Arabın ölüşü aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Pişman oluyordum. Zavallı hayvanı neye öldürmüştüm sanki.. Sonra gene caydım.. Pis hayvan.. Uğursuz birhali vardı zaten.. İyi yaptımda öldürdüm.. Hem ben öldürmesem ya bir araba veya bir otomobil altında kalacak değil miydi ? Bu da mantık değil ya.. Oof..amma da yurulmuşum hal..

. . . . . .

Miyavvv ?!...

Birdenbire uyandım. Göğsümün üstünde müthiş bir ağırlık var..Nefes almama engel oluyor. Yüzümde keskin pençeler hissediyorum.. Ellerimi yüzüme götürdüm.. Ansızın aklım başıma geldi. Üzerime iri kara tüylü bir hayvun yüklenmişti.. Dişlerini gırtlağıma geçirmişti, nefes alamıyorum.. pencereden giren ay ışığı altında koca ve kara bir jağar gibi pençelerile yüzümü parçalayan, dişlerile gırtlağımı yırtan bu hayvanı kovacak kuvveti kendimde bulamıyorum.. Güç halle:

— İmdat.. İmdat diye bağırmışım..

Ondan sonrasını bilemiyorum..

* * *

Aklım başıma geldiği zaman kendimi çıplak bir hastane odasında beyaz ve temiz bir yatakta buldum.. Yüzüm gözüm sargılar içinde idi.. Yanımda annem oturuyor, hüngür hüngür ağlıyordu.. Gözlerimi açtığımı görünce

— Yaradana şükür.. Dedi.. Yaradana şükür.. Hayatından umudumuzu kesmiştik.. Haftalarca hummalar içinde yattın..

İlk sözüm şu oldu :

— Arap ne oldu ?.

— Hangi Arap.. Onu sen dövdükten sonra bir daha gelmediydi ki..

— Ölüsünü, bahçeye, incirin dibine fırlatmıştım.

Annem yaslı yaslı gülümsedi, uyanmama sevinmek mi yoksa, bu söylediklerime ağlamak mı lâzım geldiğini bilemiyordu :

— Sen hastasın oğlum.Dedi.. Herhalde Arabı rüyanda görmüş olacaksın.

— Hayır!.. Diye isyan ettim.. Beni bu hale o, koydu.. Ben onu öldürmüştüm oda beni öldürmek istedi..

Fakat söylediklerime kimse inanmıyordu..

Sonradan öğrendim ki o vakadan beri üç hafta geçmiş ve ben bu üç hafta da hiç uyanmadan ağır hummalar içinde yatmışım.. O gece saat iki de eve gelen annem, taşlığın sokak kapısına isabet eden kısmında kanlar görünce merak ve dehşet içinde odama gelmiş ve beni kanlar içinde kırık bir pencerenin dibinde yerde baygın bir halde bulmuştu. İşte ondan sonra hastaneye düşmüştüm.. Arabın ölüsünü, ne bahçede, ne de başka bir yerde bulamamışlardı. Birşeyi, hiç unutmıyacağım :

Pencerenin dibinde, benim tam kanlar içinde yattığım yerde bir de kırık mavi boncuk bulunmuştu..

Cemil C. CEM

ROMA ZORUNA

Alan, kum fırtınasında azan hayvanlar tarafından bir haylı sürüklendi. Sonra atları güç belâ durdurdu ve birinin sırtına atlıyarak kervana döndü. Zavallıyı atın üstünden kucakta indirdiler. Çok bitkin bir halde idi. Uzun zaman dinlenmesi lâzım geldi. Kervan o akşam bir kasabanın dışında konakladı.

Gece bastı. Herkes yatmağa çekildi. Uykusu pek hafif olan Alan gece yarısı çadırın dışında fısıltılar ve ayak sesleri duydu. Dışarısını gözetledi. İki karaltının kucaklarında birşey kaçırdıklarını gördü. Bu işte bir iğrilik olduğunun farkına varan delikanlı bu adamların peşlerine düştü. Yürürken yerde bir çocuk bileziği

BAŞKAN O GECE KASABANIN DIŞINDA KONAKLANMASINA KARAR VERDİ. GECE HERKES UYUYUNCA UYKUSU HAFİF OLAN ALAN, KARANLIKTA İKİ KARALTININ KASABAYA DOĞRU BİR ŞEY KAÇIRDIKLARINI GÖRDÜ.

KARŞI KOYANLAR

HULKI

buldu. Bu hileziği bir yerde gördüğünü hatırlıyordu, ama nerede?.

İki karaltı kasabaya girdiler. Daracık sokaklarda yürüdükten sonra bir eve daldılar..

Alan canını tehlikeye sokarak çocuğu kurtardı. Meğer kaçırılan şey, kervan başkanının oğluymuş. Kendisini kovalamağa kalkan haydutların elinden yakayı kurtararak kervana döndü.

Başkan pek sevindi. Bu cesur genci yanından ayırmak istemedi ama, ne yapalım ki ertesi gün uzakta bir şehir gördükleri zaman artık ihtiyarla Alan'ın yolları, kervanın yolundan ayrılıyordu. Kervan başkanı yasle onlara yollarını gösterdi. Şimdi çölde, gene başbaşa kalmışlardı.

(Arkası gelecek sayıda)

(Başı 1 inci sayıda)

Yanlarında silâhlar da götürüyorlardı. Bir aydan fazla bir zaman uğraşmış tüfek, tabanca, balta kullanmasını da öğrenmişlerdi Kendilerini yeni dünyalara götürecek olan Radyoplânların hususî birer kabinesi, silâh ve cephane ile doldurulmuştu. Tüfenk, tabanca kullanmasını öğrenenler yalnız erkek izciler değildi. Kızlar da silâhlara sarılmışlar ve bu işte umulduğundan daha pek fazla bir muvaffakıyet göstermişlerdi.

Hâmit Torna'ya, kız izcilerin elbiseleri çok büyük düşünmelere mal olmuştu. Diz kapaklarına kadar birer eteklikleri ile kısa kollu izci buluzları, bellerinde birer kemer, ayaklarında uzun, yünlü çoraplar, su geçmez pelerinleri, ceketleri ve yün eldivenleri vardı.

İşte 10 haziran sabahı, erkenden kalkılıp ta, yıkanma ve giyinme işleri bittikten sonra on bir erkek ve beş kız izci, mühendis Hâmit Torna, makinist Sedat Çalışkan, Arap Fettah, ve ikinci Radyoplânın makinisti Talât Öksüz ve yardımcısı Arap İnci, hepsi bir salonda toplandılar..

Mühendis, hepsini pencerenin kenarına çağırarak, bahçede harekete bazır bir halde, parıl parıl parıldayan 1 numaralı Radyoplânı gösterdi. 2 numaralısı henüz toprak altındaki atelyede idi. Birinci hareket ettikten sonra ikinci de asansörle bahçeye çıkacak ve o da göklere uçacaktı..

Heyecandan, hepsinin kalpleri, yerlerinden fırlıyacak gibi çarpıyordu.

Mühendis :

— Haydi evlatlarım.. dedi.. Kollarınızdaki kronometreleri âyar edin.. Saat sekizi üç dakika, yirmibir saniye geçiyor..

Hâmit Tornanın sesi titriyordu.. Bir sürü çocuk toplamış, bakmış beslemiş, terbiye etmişti.. Evet bunların hepsi ilim ve fen uğruna çalışacaklardı.. Fakat böyle genç Türklerin hayatlarından kendisi mesul değil miydi ?.. Bunları acaba şimdi sonu bellisiz bir serüvene göndermiyor miydi?. Kendi kendile alay edermiş gibi başını salladı..

Hayır.. Hayır.. O, her şeyi en ince noktalarına kadar hesap etmiş, her şeyi düşünmüştü.. Bu işte hesaplarının dışında kalmış, karşılığı düşünülmemiş hiçbir ölüm tehlikesi olmad ğını biliyordu..

— Demir.. Sabiha.. diye söylendi.. Gideceksiniz, fakat hiç sıkılmayın.. Ben ailenize her zaman sizden haber vereceğim.. Sabiha'nın annesine yardım da edeceğim..

Sonra, izcilerin en ufağı olan İlhan'ı çağırıp dizleri üstüne oturttu..

— İlhan.. dedi.. Nasıl korkuyor musun?.

Ufacık izci, gözlerini şen şen döndürdü :

— Neye korkayım ?., Ötekiler kadar, bende de yürek var.

— Bravo evlâdım.. Son büyük bir Türk olacaksın..

Kalpleri heyecanla çarpıyordu.

Hepsinin gözleri yaşarmıştı. Bu ihtiyar, zeki adama okadar alışmışlardı ki bir baba gibi seviyorlardı. Ondan, ellerini öpmek için izin istediler.. O da gözlerinden yaşlar aka aka, hepsinin ayrı ayrı gözlerinden ve yanaklarından öptü..

Son olarak, ağladığını göstermemek için başını pencereye çevirdi :

— Ne yazık.. Dedi.. Evim gençlik cıvıltılarile dolmuştu, sizin yalnız sesinizi duymak, bana kuvvet ve neş'e veriyordu. Şimdi ihtiyar yine yalnız başına kalacak.. Haydi, gidin, ben fennin ve ilmin ne yapmağa kudreti varsa, hepsini kumandanıza verdim.. Sizde de Türkün irade ve kuvveti var.. Tanrı da yardımcınız olursa.. Size hiçbir kuvvet mukabele edemez .

Sonra saatine baktı :

— Oo... Dedi. Vakit hayli geçmiş.. Binin bakalım Radyoplânınıza..

İşte bunlar Hâmit Torna'nın son sözleri oldular.. Derhal aşağıya inildi ve makinist Sedatla Arap FettahRadyoplân-1'e girerek yerlerine geçtiler .. Güneş ufukta haylı yükselmiş, çelik Radyoplân göz kamaştıran bir ayna haline gelmişti.. İzciler iki gruba ayrılmışlardı.

Birinci grupta Tek Erkmen, Sabiha ile Orhan, Samim, Turhan ve İlhanı adındaki erkek izciler ve Türkân'la Nevin adlı iki kız izci vardı.

R-2 ile hareket edecek olan ikinci grup ise, Gökhan adlı izcinin kumandasında Alp, Ka-

ya, Nejat, Yavuz isimli erkek izciler ve Ayhan ve Nezihe adlı iki kızdan ibaretti..

İkinci guruba başkan olarak seçilen Gökhan, kalbi gök kadar temiz, cesur, güçlü kuvvetli bir delikanlıydı.. Bu gurubun] Radyoplânının makinistleri de evvelce söylendiği gibi Talât Öksüz'le Arap İnci idiler..

Nihayet hareket dakikası gelmişti..

Birinci gruptakiler, ayrıca herkesle vedalaştılar, ve ikinci gruptaki arkadaşlarını kucakladıktan sonra R-1 e binerek yerlerine oturdular.. Radyoplâna en son giren Demir oldu.. Artık büyük dakikayı yaşıyorlardı..

Ucu bucağı bilinmeyen gökte,umulmayan bir serüvene çıkıyorlardı.. Bakalım sonu ne olacaktı ?.

Bu Radyoplânlar öyle ustalıkla yapılmışlardı ki, gökte uçarlarken birbirlerile telsiz telefonla konuşabilecekler, hattâ lüzum olursa uçarken birbirlerine yanaşabileceklerdi.. Böylece daha gökte iken bir Radyoplândan diğerine geçmek kabil olacaktı..

Demir pencereden, herkesi ve mühendis Hâmit Torna'yı son bir el hareketile selâmladıktan sonra, kapılar otomatik bir surette kapandı..

Bu sırada Mühendis, bahçedeki beton bir kulübeye girdi.. Şimendifercilerin makasları idare ettikleri kollara benzeyen bir kolu çekti..

Birdenbire hafif bir vızıltı ortalığı doldurdu..

Radyoplân büyük bir hızla göklere atıldı ve daha iki dakika geçmeden gözle görülemiyecek bir nokta haline geldi.

Artık yolculuk başlamıştı..

XV

Radyoplânda ilk saatler

Yolcularımızı yeni dünyaya götüren alet çok iyi ve fenne uygundu. Radyoplân adı verilen bu âleti (Herç - Hertz) dalgaları ve radyum ışıkları harekete getiriyor ve onların verdiği kuvvetle yeni dünyaya gidiyordu..

R - 1 havada pek te aklın alamıyacağı kadar büyük bir süratle gitmiyordu. Çünkü her hangi birşeyin hava içerisinde çok büyük bir sür'atle gitmesi, yine o şey için birçok zararlar verebilir. Bunların en tehlikelisi, o şeyin havaya sürüne sürüne, hava ile çarpışa çarpışa kızması ve nihayet erimesidir. Sıcaklık okadar büyük olabilir..

işte R - 1 de yer yüzünün etrafını kaplıyan ve aşağı yu-

Dışarıda yıldıztaşları uçuşuyordu

karı otuz bin metre yüksekliğe kadar çıkan hava tabakasını tamamile geçince hızını arttırdı. Evvelâ sesin hızile, yani saniyede 340 metre hızla yoluna devam etti. Sonra bu hız gittikçe okadar arttı ki nihayet Radyoplânın sür'ati saniyede 300,000 kilometre, yani ışığın şuvağlarının saniyedeki hızı kadar oldu.

Demir, dünyadan ayrılır ayrılmaz, kumandayı ele almış, çocukları başına toplıyarak:

— Arkadaşlar, demişti. Biz tamam 26 gün Radyoplânın içinde yaşıyacak ve bu arada eski dünya ile, yeni dünya arasındaki boşluğu geçeceğiz.. Mühendis Hâmit Torna'nın söylediklerini unutmıyalım.. Ufacık bir dikkatsizliğimiz büyük bir tehlikeye sebep ve hepimizin hayatına mal olur.

İzciler yavaş yavaş bükülüp katlanınca koltuk şeklini alan yataklarına çekiliyorlardı. Demir, Sabiha'yı çağırdı:

— Sabiha sen camaşırlara, mutfağa, yemeğe, yani k dınlara ait işlere bakacaksın.. Türkân'la Nevin de sana yardım edecekler..

— Haylı güç işimiz varmış.. ayol yapılacak ne var.. Bir sabah kahvaltısının kakao ve çayını pişirmek, bardakları yıkamak.. Yemek filân yiyeceğimiz yok ki.. Hap yutacak olduktan sonra..

Sabiha'nın bu dediği çok doğru idi. Zira Mühendıs, çocuklara fazla ağırlık olmasın diye, bir çok kimyacılar tarafından hazırlanmış haplar vermişti. Bu haplar insana günlük vitamini temin ediyorlardı. Ayrıca bir çok yiyecek ve meyva da alınmıştı o kadar ki şimdi R - 1 de, bütün içindekileri iki sene idare edecek, yiyecek içecek vardı.

Demir diğer, çocuklara dönerek sözlerine devam etti:

— Yanımızda birçok kitaplar var.. Burada kalacağımız bu, uzun müddet zarfında çalışarak, birçok şeyler hakkındaki bilgilerimizi çoğaltmalıyız.. Sonra R - 1 'in günlük defterine, her gün olan biteni yazmak, her iki saatte bir telsiz telefonla, Hâmit Torna ile konuşmak lâzım.

Yarım saat sonra çocuklar hepsi yatmışlar, kızlar da bir düğme ile açılıp kapanan bir bölmenin arkasındaki yataklarına çekilmişlerdi.

Herşeyin yerli yerinde olduğunu gören Demir, makinistlerin bulunduğu bölmeye geçti ve Sedat Çalışkan'a sordu:

— Neredeyiz ?..

— Şimdi fezada gidiyoruz.. Güneşin ışığı gittikçe artıyor, gözlerimiz kamaşmasın diye perdeleri kapattık..

— Güzel amma, dışarısını hiç göremiyoruz.. Gözlerimize dumanlı gözlükler takıp, perdeleri açsak daha iyi değil mi?.

— Peki..

XVI

Allo.. Allo.. R - 2..

Hepsi, gözlerine kara gözlükler taktılar ve bir düğmeye basılınca perdeler açıldı..

Fakat ortalıkta görülecek pek mühim birşey yoktu.. Denizin ortalık yerinde giden bir geminin yolcuları nasıl sudan ve gökten başka birşey göremezlerse, bizimkilerin hali de hemen öyle gibi idi.

Etraflarında boşluktan başka birşey göremiyorlardı. Demir:

— Hâmit Torna'ya haber verilecek hiçbirşey göremiyorum.

Dedi.

Makinist Sedat ise dedi ki:

— Herşeyin yolunda olduğunu Hâmit Torna'nın çizdiği yolda gitmekte olduğumuzu söyleyin !..

Fettah âletleri gözden geçirirken, bir zil kuvvetle çalmağa başladı. Demir kulak kabarttı:

— R - 2 telefon ediyor, fena bir haber olmasın da..

Bunu söyliyerek radyo alma ve verme âletlerinin bulunduğu mermer tabloya yaklaştı. 2 numaralı manivelâyı sağdan sola çekti, hiç kımıldanmadan:

— Allo.. Allo.. R - 2 diye seslendi.

İki saniye sonra mikrofondan bir ses geldi:

— Demir sen misin ?.

— Evet.. Ne var ?.

— Gökhan, hasta, bayıldı..

— Bayıldı mı ? Peki ne oldu ?. Makinist Talât Öksüz'e haber verin. Radyoplânlar biri birine yanaşsın. Size geleceğim.

Sonra daha kuvvetli bir sesle bağırdı:

— Allo.. Allo.. R - 2.. Bay Talât.. Dikkat edin.. Yanaşın.. Oraya geleceğim..

Bu, yanaşma şöyle oluyordu. R - 2 nin kuyruk tarafında elektrikli düğmelerle açılıp kapanan bir takım kapaklar vardı. Bu kapaklar açılıyor, iki Radyoplân birbirinin içine geçerek âdeta bir makine halini alıyorlar ve ikisi de aynı hızla ilerliyorlardı. Ozaman sanki bir koridorun öbür ucuymuş gibi, bir makineden, diğerine geçmek pek sade bir iş oluyordu.

Aradan bir iki dakika geçince bir zil çaldı. Bu zil iki Radyoplânın birleşmiş olduğunu haber veriyordu.

Demir Radyoplânın arka ucundaki borumsu yerden yürüyerek, diğer makineye geçti. Kendisini karşılıyan Yavuz heyecanla titreyerek:

— Başkan.. Gel, çabuk.. dedi.

Hâmit Torna, Çocuklar daha Türkiye'den hareket etmeden evvel, onlara her ihtimale karşı yapılması lâzım gelen şeyler hakkında uzun boylu öğütler vermişti.

İşler öyle güzel ve aksaksız organize edilmişti ki, hemen hiçbir ihtimal unutulmuş değildi. İzciler, böyle hastalık falan gibi çaresini kendi başlarına bulamıyacakları şeyler karşında ancak makinist Sedat'tan yardım istiyeceklerdi. Kendi başlarına hiç birşey yapmalarına izin verilmemişti. Bunun en lojik sebebi de Sedat Çalışka'nın Üniversite doktorluk fakültesinden mezun olması, bu yolculuğa ancak Hâmit Torna'nın akrabası olması ve böyle şeylerden hoşlanması yüzünden iştirak etmesiydi. Yoksa Sedat çalışkan aslında makinist değildi. Makinistliğe serüven peşinde koşmak sevdasile başlamıştı.

Demir, hastalanan Gökhan'ı görmeğe giderken makinist Sedada da haber vermeği düşünüyordu. Hastanın baş ucuna varınca âdeta korktu. Zavallı izcinin yüzü bir ölü gibi sapsarı kesilmişti. Hemen ceketinin düğmelerini çözüp kalbini dinledi. Nefes alışına baktı. Kalbi gayet yavaş atıyordu; Demir çocuklara dönerek:

— Korkacak hiçbir şey yok.. Dedi. Eczacı Ayhan nerede?.'

Bu sırada eczacı Ayhan da gelmişti. Hastaya biraz eter koklatarak vücudunu oğaladılar. Evvelâ bunların hiçbir tesiri olmadı. Fakat Tek Erkmen:

— Devam edelim.. Dedi. Herhalde bir faydası olacak.. Yavuz, söyle bakalım, nasıl oldu bu iş?.

— Bize yataklarımıza çekilmemizi söyledikten sonra, yolculuk hakkında öteberi anlatıyordu. Herkes yatağını yapmakla uğraşırken o, makine dairesine doğru ilerıledi. Birdenbire dirseğini duvara çarptı. Çarpmasile bayılması bir oldu.

Hastanın yüzüne bakan Ayhan:

— Biraz sabredelim, diye haykırdı. Göz kapakları oynuyor.. Dikkat ediyor musunuz?. Yüzüne biraz da kırmızılık geldi.

Demir, Kaya'ya döndü:

— Kaya, sen de hastanın öbür elini al, masaj yap..

Bir dakika bile geçmedi, hastanın gözkapakları oynadı ve açıldı. Tek Demir'in yüzü güldü.

— Haydi oğlum.. Biraz gayret et bakalım.. Biraz kendini topla.. Bizi haylı korkuttun..

Gökhan şaşkın şaşkın:

— Ne var?. diye soraladı. Ne oluyorum?.

— Ne olacak biraz evvel dirseğini duvara çarpmış, hemen bayılmışsın.. Yavuz bana telefon etti, bunun üzerine iki tayyareyi birleştirerek buraya geldim.

Hasta, dirseklerine dayanıp yerinde doğruldu:

— Bu yeni birşey değil kil dedi. Üçüncü defa oluyor, dirseğimi veya diz kapağımı bir yere çarptırırsam damarlarım uyuşuyor, hemen bayılıyorum yahut ta birkaç dakika sersem oluyorum. Demir İzci, Radyoplânın içinde herşeyin yerli yerinde olduğuna emniyet getirdikten sonra tekrar R • 1 e döndü.

XVII

Tehlikeli yerlerde

Evvelce de demiştik ki, bu radyoplânları bulan, (Herç) dalgalarından istifadeyi düşünen, bütün bu koca organizasyonu yaratan büyük mühendis, hemen her ihtimale karşı evvelceden tedbir almıştı. Fakat insan aklının düşünemediği, bilinmiyen, görünmiyen şeylerde vardır. Meselâ böyle alabildiğine akılları durduracak bir hızla giden bu iki Radyoplân, fezada bir yıldız taşına da çarpabilirlerdi. O zaman parçalanan Radyoplân fezanın uçsuz bucaksız boşlukları içinde sonsuz bir yuvarlanmıya başlar ve yahut ta yıldızlardan birinin çekemine (cazibesine) takılırsa ozaman nasıl ay dünyanın etrafında dönüp duruyorsa o da öylece bir yıldızın etrafında dönmeğe başlıyabilirdi.

Hâmit Torna bu tehlikeyi büsbütün de gözden kaçırmış değildi. Onun içindir ki, Radyoplânlara birbirlerinden oldukça uzakta gitmelerini emretmişti. Ancak çok büyük bir mesele olunca birleşeceklerdi. Eğer bir Radyoplânı bir kazaya uğrarsa, diğeri yeni dünyaya gidebilecekti. Demir, tekrar kendi Radyoplânına geçince bu arada uyanmış olan arkadaşları:

— Gökhan nasıl?.. diye sordular..

Başkan, bütün olanı biteni anlattı.

Bu sırada gene yemek vakti gelmişti. Yıyecek işlerini üzerlerine almış olan kızlar, mutfağa gittiler. Zaten bunun pek mutfaklık bir işi de yoktu. Yemekler et, sebze ve balıktan ibaretti.. Fakat ne de olsa bunları gene iştah açacak bir şekilde sunmak kızların işiydi.. Artık yemek te pek aspirin yutulur gibi yutulmazdı.

Fazla zahmet olmasın, diye haplar ayakta yutuldu, sofra kurulmadı. Sabiha ile Demir, makinist Sedad'ın odasına geçmişlerdi.

(Arkası var)

SPOR

Bu Hafta Oynanan Lik Maçları

Şeker Bayramında, Ankaranın yeni stadının açılma töreninde yapılacak maçlara giden Fenerbahçe ve Galatasaray takımlarının olmamasından şehrimiz lik maçları kısmen oynandı. Dünkü, yazın bile ender tesadüf edilen böyle güzel bir havada gönül isterdi ki bir Fener - Galatasaray maçı oynansın. Gene dua edelim ki aylardır spor meraklılarının beklediği bu maç böyle güzel bir havada olsun ve gene temenni edelim ki güzel bir spor havası içinde nihayetlensin.

Hakkı Topkapı kalecisi ile karşı karşıya

TAKSİM ALANINDA :

Bu alanda ilk maçı ikinci kümeden Davutpaşa Feneryılmaz'la yaptı ve 1-0 Davutpaşa maçı kazandı.

İkinci ve son maç Güneş - Süleymaniye arasında oynandı. Bu sene kuvvetli takımlara karşı daima muvaffakiyetli maçlar çıkaran Süleymaniyeye karşı Güneş ful bir takımla çıktı:

Safa - Faruk - Reşat - Daniş - Rıza - İsmail - Melih - Salâhattin - Rasih - İbrahim - Rebiî.

Güneş forveti Kasih şüt çekiyor

Fakat Güneş muhacimleri 1inci devre ellerine düşen fırsatlardan ancak Rasih vasıtasile ve 2 gol atmakla istifadeedebildiler. Bu iki golü Rasih galiba Avrupadan kazandığı teknikle sahalarımızda güç gürülebilen bir şekilde yaptı.

İkinci devrede Süleymaniye bilinmez bir gayrete gelerek Güneşin hâkimiyetini müsavi bir vaziyete getirdi ve 30 cu dakikalarda penaltıdan yaptığı bir golle beraberlik ümidinin belirdiğini gören Süleymaniye daha ziyade çalışmağa başladı.

Fakat oyunun neticesine biraz kala bu sefer de Süleymaniyeye olan bir penaltıdan üçüncü gollerini yapan Güneşliler 3-1 galip] vaziyete gelince Süleymaniyeli bir oyuncu-

OYUNLAR

nun hakeme itiraz etmesi ve hakemin sahadan çık emrini dinlememesi yüzünden hakem Süleymaniyeyi hükmen mağlûp saydı.

Ne yazık ki mağlûp bir takımın alacağı bir tek teselli puvanından da mahrum olan Süleymaniye inşallah bir daha böyle çocukça hareketlerden vazgeçmiş olsun.

ŞEREF ALANINDA

Günün ilk oyununu yapan Beylerbeyi - Galata spor takımları maçından Beylerbeyi 1 - 0 galip çıkmıştır.

İkinci maçı Beşiktaş - Topkapı yaptılar. İlk devre Hakkının penaltıdan attığı bir tek golle devreyi kapatan siyah beyazlılar karşısındaki takımın canlı enerjik bir oyun vermesine rağmen ne de olsa tecrübe ve görgülüğün üstünlüğünden istifade ederek ikinci devrede dört adet gol daha atarak maçı 5 - 0 gibi temiz ve açık bir sayı farkı ile kazandılar.

Son maç iki çetin müsavi kuvvet gösteren Beykoz ile Vefa arasında oynandı. Maç hakikaten çok sıkı ve o nisbette de güzel oldu. Bir buçuk saat mütemadiyen top peşinde koşan heriki takımın oyuncuları bir gol bile atamıyarak maç golsüz ve beraberlikle bitti.

KADIKÖY ALANINDA :

Bu alanda da ilk maçı ikinci kümeden Altınordu ile Kasımpaşa arasında yapıldı ve Altınordu 2-1 rakibini mağlup etmeğe muvaffak oldu.

İkinci ve son maç Eyüp-Hilâl arasında oynanarak 1-0 Eyübün galibiyetile neticelendi.

1936-37 İSTANBUL LİK MAÇLARI

Her hafta sonunda durumları, maçların neticeleri böyle cetveller halinde «ATEŞ» te gösterilecektir.

1. ci küme -A- takımlarının son vaziyeti

KARŞILAŞAN TAKIMLAR	Anadolu	Beşiktaş	Beykoz	Eyüp	Fener	G. S.	Güneş	Hilâl	İş Spor	Süley.	Topkapı	Vefa	Gol Attığı	Gol Yediği	Puvan	Derece
Anadolu	A	1-3	1-4	0-2		1-3		1-0		5-0			9	12	10	5
Beşiktaş	3-1	T			0-2	2-1			0-0	3-1	5-0		13	5	15	2
Beykoz	4-1		E		0-5	0-4	1-4		8-0		2-2	0-0	15	16	13	4
Eyüp	2-0			Ş	0-3		0-0	1-0	5-1		1-6	1-3	10	13	14	3
Fener		2-0	5-0	3-0	Ç					2-0		8-0	20	0	15	2
G. S.	3-1	1-2	4-0			O		7-0		2-1			17	4	13	4
Güneş			4-1	0-0			C	7-0		3-1	6-0	3-1	23	3	17	1
Hilâl	0-1			1-0		0-7	0-7	U		1-2	1-4	2-10	4	32	6	7
İş. Spor		0-0	0-8	1-5					K	1-1	4-6	2-2	8	22	9	6
Süley.	0-5		1-3		0-2	1-2	1-3	2-1	1-1	L			6	17	10	5
Topkapı		0-5	2-2	6-1			0-6	4-1	6-4		A	2-6	20	25	14	3
Vefa			0-0	3-1	0-8		1-3	10-2	2-2		6-2	R	22	18	15	2

2 ci küme -A- takımlarının son vaziyeti

KARŞILAŞAN TAKIMLAR	A. Hisar	A. Ordu	Beylerbeyi	Davutpaşa	Doğan spor	Fener yılmaz	Galata spor	Kara gümrük	Kasımpaşa	Ortaköy	Gol Attığı	Gol Yediği	Puvan	Derece
A. Hisar	A	2-3			3-1		1-0		2-4		8	8	8	3
Altın ordu	3-2	T					1-1	3-1	2-1		9	5	11	1
Beylerbeyi			E	1-1		3-2	1-0		3-2		8	5	11	1
Davutpaşa			1-1	Ş	1-2	1-0				3-3	8	6	8	3
Doğan spor	1-3			2-1	■		2-1	2-1			7	6	10	2
Fener yılmaz			2-3	0-1		Ç		0-1		2-0	4	5	6	4
Galata spor	0-1	1-1	0-1		1-2		O			6-1	2	5	5	5
Karagümrük		1-3			1-2			C			2	5	2	7
Kasımpaşa	4-2	1-2	2-3			1-0			U		8	7	8	3
Ortaköy				3-3		0-2	1-6			K	4	11	3	6

7481 NUMARALI KAÇAK

ölüleri dirilten DOKTOR

Büyük Sinema Romanı: 4

Doktor Nikola Voldinef ölüleri diriltiyordu. En son olarak canlandırdığı bir Habeşli idi. Fakat bu adam kürek kaçkını idi. Yeniden bir adam öldürerek hapse giren bu katil, hapisten kaçıyor ve ilk rastladığı bir süt kamyonuna atlıyor. Kaçarken bir bekçinin kurşunile yaralanmıştır. Kamyonun şoförü olan güzel kız, Niger'in üstüne fenalık geldiğini görüyor.

SÜT KAMYONUNUN GÜZEL ŞOFÖRÜ NİNA, NİGERİ GÖZDEN UZAK BİR YERE GÖTÜRDÜ..

(Arkası var)

Büyük Dünya HAVA YARIŞI

Bu eşsiz havacılık, milliyet, heyecan ve coğrafya romanının ciltleri (75 kuruşa) satılmaktadır. Ciltler fevkalâde güzel ve yaldızlıdır. Ciltlerini basımevimize getirenlere, renkli kâğıt ciltlisi 15, yaldızlı ciltleri 25 kuruşa ciltlenebilir. Eski sayıların satışı yıl sonuna kadar sürecektir. Eksikleri olanlar tamamlamak için acele etmelidirler.

ABONE—İLÂN

Altı aylığı 26 sayı 130 Kuruş
Yıllık abone 52 „ 250 „
Bir sayılık ilân 1 defa için 15 Lira
Santim muradbaı 5 kuruştur.

İDARESİ

İstanbul : Ankara caddesi No. 115 de
Türkiye Yayınevi tarafından çıkarılır.
Basıldığı yer : TÜRKİYE Basımevi
Sahip ve U. Yazı Direktörü:Tahsin DEMİRAY

Spor Bulmacaları Serisi : No. 4

ATEŞ Çocukların Spor Bulmaca Serisinin 4 üncüsünü de bu sayıda veriyoruz. Çözme şartlarını ve 200 kişiye verilecek

10.000

Kuruşluk hediyeleri 1-2-3 numaralı sayılarda yazdık.

ÇIRAK Uçman

Bu da bir hava ve deniz yarışı romanıdır. Bu roman da hava yarışını yazan kalemler tarafından yazılmıştır. Çırak Uçman, Hava Yarışı kahramanlarının geçmediği yollardan geçerek dünya çevresinde yarışmaktadır.

Sık ve küçük yazılarla dolu ve tam 24 sayıfa olarak her hafta kitap kitap çıkmakta ve (100 paraya) satılmaktadır.

Şimdiye kadar 13 sayı çıktı.

KISKAÇ Hamdi ?

Bu, bir hikâye adı değildir.
Bu, roman adı da değildir.
Bu adı takan bir yazar da değildir.
Bu, canlı - belki sizin de gördüğünüz..
Vapurda.. Tramvayda, yan yana oturduğunuz birisidir..
Öyle birisi ki ?!....